

„Niet nad prázdniny,“ slastne vzdychla Emily,
z nôh si zošuchla sandále a prsty natiahla k slnku.

„Keď myslíš...“ odvetil jej mladší brat Robin.
Stebлом trávy opatrne štuchoľ do mravca – ten
na okamih znehybnel, no vzápätí ubzikol.

Emily odtrhla ďalšie steblo, vložila ho do kniž-
ky miesto záložky a obrátila sa k Robinovi. „Ty
nemáš rád voľno?“

Robin pokrčil plecami. „Cez prázdniny je občas nuda. Niet do čoho pichnúť...“

„Veď práve! To je na nich najlepšie. Nemusíš vstávať do školy, nikam sa neponáhľaš...“

„Ty sa nikdy neponáhľaš,“ oponoval sestre Robin. „Keby ťa každé ráno Lark s Lory nedurili z postele, nikdy by si do školy neprišla načas.“

Emily si zamyslene podoprela hlavu. „Asi máš pravdu,“ priznala. Staršie sestry ju odmalička vedeli dať do pozoru. Emily nikdy nebola ranne vtáča. Hoci do školy chodila rada, pohodový prázdninový režim si naozaj užívala. Do postele chodievala neskoro večer a ráno do jej malej podkrovnej izby nedoliehal mamin krik zo schodov. Miesto toho ju prebúdžali slnečné lúče, ktoré

penikali cez farebné špirálovité vzory na oknách a zalievali jej izbičku jemnou zlatou žiarou. Bolo to nádherné. A takéto rána ju čakali ešte ďalší mesiac a pol.

„Prázdniny sa začali len pred týždňom. Ak sa nudíš už teraz, čo chceš robiť do konca augusta?“ spýtala sa Robina.

„Dovtedy si asi zjem palce na nohách,“ zašomral Robin skleslo.

„Alebo sa môžeš vrátiť domov...“ placho nadhodila Emily. „Do sveta víl. Tam by si sa určite nenudil.“

Robin na ňu civel s očami dokorán. „Tak po prvé – vyhod' si to z hlavy. Mama s ockom by ma prerazili. O tom by si už mala vedieť svoje,

nie? A po druhé – nie je to môj domov. Nikdy sme tam nežili. Nik z nás.“

Emily pomaly prikývla. „To je pravda. Doteraz som si to neuvedomila.“ Odtrhla ďalšie steblo trávy a vložila si ho medzi pery. „Kam teda vlastne patíš? Sem? Alebo tam?“

„Neviem,“ priznal Robin. „Tu žijem celý život. Vo svete víl som bol vždy len na návšteve.“

„Ale keď si tam, nemáš pocit, že je to miesto, kde naozaj patíš?“ vyzvedala Emily. „Tam predsa môžeš slobodne rozťahnuť krídla.“

Túžobne sa zadívala na jeho plecيا. V myšli sa jej vynorili mäkké hnedosivé krídla, ktoré sa prirodzene vinuli okolo bratových ramien. Práve ony boli to, čo Emily potajme svojim súrod-

com závidela najviac. Nie len preto, že vedeli lietať. Ich krídla boli úchvatné. Hebké pierka sa leskli jemnými farebnými odtienkami a vytvárali klenuté oblúky, ktoré Emily pripomínali vodopády vyvierajúce z ich pliec. Boli neuveriteľne mäkké, túžila ich pohladit'...

Len pred pár týždňami sa Emily dozvedela, že je adoptovaná. Otec ju našiel opustenú na brehu rieky a domov sa už vrátil s ňou. Odrazu sa musela vyrovnat' s tým, že s rodinou, v ktorej vyrastá, ju nespája žiadne pokrvné puto. Navyše nemala ani poňatia, odkiaľ vlastne pochádza a kto sú jej skutoční rodičia. To však nebolo všetko – Emily nebola tou, ktorá by v rodine niečím vynikala.

Vyrastala totiž medzi vílami. Jej otec, mama,

brat i sestry to však museli pred okolitým svetom skrývať. Milovaný starý dom, kde prežila celý život, slúžil ako brána do sveta víl, kam sa dalo prejsť cez množstvo podivných strážených dverí, a cez zrkadlo pri podeste na vrchole schodiska ju potajme pozorovala zvedavá vodná víla. Dokonca ani domáci miláčik Gruff nebol len obyčajným psom.

A na to všetko si mala odrazu zvyknúť?!

Emily pochybovala, či to dokáže. Počiatočná panika, keď nedokázala uveriť vlastným ušiam, ju však už prešla. Teraz ju neznámy svet fascinoval.

„Kiežby sme sa tam mohli vrátiť,“ povzdychla si Emily. „Jednoducho by sme šli na návštevu,

nie iba naprávať, čo sme pokazili. Chcem znova vidieť tú nádhernú rieku aj tmavé lesy a nemusieť pred nikým utekať. Zaujíma ma všetko. Aj všetci obyvatelia.“

„Videla si tam toho viac než ja,“ poznamenal Robin. „Dostanem sa tam len pri mimoriadnych príležitostiach. Na takéto oficiálne návštevy sa treba patrične vyobliekať. Celý čas som s našimi, s nikým sa nerozprávam. Na rozdiel od teba.“

„Ale všetci, s ktorými som hovorila, ma chceli uniesť,“ namietala Emily. „A keď som sa tam ocitla znova, naháňali ma obrovské poľovnícke psy. Najradšej by som sa prešmykla cez jedny z dverí, ale mám z toho strach.“

S ustupujúcim úžasom v Emily narastala zve-

davosť. Jedno popoludnie svojho ocka podplatila čajom a čokoládovými mafinmi, aby od neho zistila čo najviac o ich čudesnom dome a o tom, čo sa skrýva za všetkými dverami. Ani doteraz sa, prirodzene, nedozvedela všetko. Pár dobrôt a šálka čaju na to nestačili. Aspoň však už o svete víl začínala mať akú-takú predstavu.

Jej otec je strážca. Jeho úlohou je strážiť dvere a postarať sa o to, aby chránil svet ľudí a svet víl pred spoločným stretom. Keď dvere neboli zapečatené a strážené, víly sa cez ne pokúšali preniknúť medzi ľuďmi a vlákať ich do svojho sveta. Vďaka ľuďom – a najmä vďaka deťom – si totiž dospelé víly predlžovali svoju mladosť. Akoby žili z ich energie... Emily tomu celkom nerozu-

mela, no z vlastnej skúsenosti vedela, že je to pravda.

Keď prvý raz počula pravdu o svojej rodine, v záchvate zlosti a smútku nechcene prešla cez jedny dvere. Vybehla hore schodmi – chcela sa zavrieť vo svojej izbe, ale keď otvorila fialové dvere, čo do nej vedú, ocitla sa na prekrásnom, no nebezpečnom mieste plnom víl, ktoré sa ju pokúsili navždy vlákať do svojho sveta. Lady Anstis, jedna z nich, jej núkala čosi, čo na prvý pohľad vyzeralo ako miska plná toho najchutnejšieho ovocia pod slnkom. Bolo však začarované, takže keby ho Emily zjedla, ľudské jedlo by jej začalo pripadať čudné a bez chuti. Ak by sa potom vrátila domov, postupne by chradla.

